

Tarp klausimų ir atsakimų... (nesošokoutė pavuožuojėmā)

Untulis Edmunds

Kou daugiau šalėp pamatuom gerā nosėteikusiu žmuoniū, tou ė patėms mitrė pagerie nuotaika. Atruoda, kad ėr toštės kėšenės nebie juoki bieda, ėr aplinkou vėsā nieka žmuonis gīven, ė apnėkosės lėgas – neb tuokės kruonėškas, ė smėrtis – baisė tuolėj, tėik tuolėi, ka negal ėveizietė? Ta jegu kuokė nuors valondelė tuokiū žmuoniū šalėp nier, ta nuors pats pamiegink sau pasakītė, ka ėsi gerā nosėteikės. Gal tas padies ne tik patem sau, bet ė aplėnkėnems žvaliau pasėjostė?

Kol žmuogaus aki trauk rīškės spalvas, tol ons ėr energings ė pėlns jieguos. Dėltuo apsėmuok aplinkou savi sokortė kou spalvingesnė aplinka, ka galiptomem pajostė gīvenima džiaugsma. Gaila vėina, ka soaugosėms leidiejė neėšleid ruomanu so spalvuotās paveikslelės, katrās būtom galėma pasėdžiaugtė. Gaila ė tuo, ka dažū kainas par aukštas, ta diel šiuos priežastėis žmuonis nomus pardaža ėš naujė tik kas dešimti metu. Dėltuo mūsa krašta miestelė atruoda pėlkė ėr apsėnešiuojė. Vuo kumet aplinka niūri ė pėlka, ta ė žmuonis nu anuos neatsėlėikt, vakščiuo sosėrėitė i kopras ė niauzg diel kuožna mėnkniekė ont dongaus, ont peklus, ont valdžious ė vėins ont kėta.

Ėš kėtuos posės paveiziejos, pasėtaika dėinū, kumet rīškės barvas tik erzėn. Tėp notink tumet, kumet mums i akis so spalvuotās plakatās, bokletās a lonkstėnokās i akis praded līstė vėsuokiausė plauka bei natūras puolėtėkierė, stuoruodamuos i savi atkrėptė diemesi priš rėnkėmus, aba reklamas agėntā, smailindamė lėižuvius priš didiūsius mažā kam rekalingu priekiū ėšpardavėmus. Ė žėnuok, žmogau, kas tau geriau?

Tėi, kas tvėrtėn, ka pu smertė ėš mūsa nieka neblėikt ė žmuogo pasėtink omžėnuojui tomsa, musintās, klīst? Vėin tas dalīks, ka žmuogaus galvelie laiga nesoganuomu mintiū bondas, jau ėr tėkros mūsa kuosmėnės Būtėis stebuklos.

Tik pamėslīkėt!.. Mintis tor garsini pavėdala ė skomb mūsa galvuos neaiško ėš kor atliekosės! Kor ėr pasėkavuojės anū luopišielis – nieks nežėna. Kol kas muokslos net nemiegėn jimtėis iėškuotė mintiū ėštaku ė deltu. Tėp pat nieks nežėna ė tuo, kor ė pas kou nolek mūsa galvuo pavėišiejosės mintis.

Kumet aplinkou dedas tuokėi nepaaiškėnamė dalīkā, ta negi žmuogos gali būtė tik mėnkavėrtis, atėjos čiesou, be pidsaka prapoulous padarielis? Negi anuo bovėms sokorts vėin tam, ka, atėtiksiejos atėtinkamam skaitliou akėmirk, ėšsėsklaidītom erdvie kāp kuoks bezdals? Negi dėl tuo par gīvenėma ėšmuokstam ė pasakuom daugībė žuodiu, kad savo kelė pabonguo išlemėnė

„amen“, notėltomėm ne tik ęšuarie, bet ę vėdou? A tas nebūtom par didilis Būtė raškažios ę kuosmėnės energėjės švaistėms?

Žinont, ka Būtėis ratė vėskam ĩr skėrta priežastėnė ožduotės, pats sokėmuos anamė negal būtė beprasmis ę betikslis. Ta nier rėkala baidītėis nuolatinių savo svetiū – mintiū. Tegu kou daugiau anū užlek i mūsa smagėnėnė „pasėžmuonietė“. Gal tumet par dėdili anū būri pas mumis ožklīs ę tuoji, katra paaiškėns mums, kor pakavuots raktas, katrou ožrakinta Būtėis paslaptėis skrabėnelė... Bet vės dėltuo par vės būtom geriausė, je tėp nenotėktom. Nes, kumet iminsem Būtėis paslapti, musintās, nustuoseme būtė?

Baisė ę pamėslītė, kas notėktom, jegu p smertėis dausuos ęšlėkosės mūsa esībės nebgalietom vėinana nu kėtuos noslieptė sava tėkrūju mintiū? Tumet tėnās ęšnėktom malagėstės, klastingoms, veidmainiavėms, sovėsam neblėktom veitas kor pakavuotė sava ĩdas, slaptas guodas bei truoškėmus? Vėskas atsėvertom kāp anot delna. Tumet viešā atsėvertom vėsas salptas aistras ęr joudas dūšės kertelės? Tuoks gėvenėms būtom baisiesnis ož devintūji pekluos rata? Ta vės dėltuo torem prėpažintė, ka netorem teisės skūstėis žemėško gėvenėmo, nes tik anamė galem laikītė saugė pakavuotas sava mintis nu svetėmū. Kol torem kor pasėkavuotė, tol jautamies saugė.

Kita vertos, atlapašėrdems vieliū pasaulie tėkriausė nebus pardaug sunkė gėventė, nes anėi, ęr ont žemės bevargdamė, bova ęšlėkė atvėrė ę sažiningė priš pasauli. Tai gal tik anėms ę teprėklausa Dongaus karalėstė so sava ruojaus suodnās, nes anėi netories kou kavuotė nu kėtū?..

Ka pavuožuoji, ne kažėn kou idomesnė mes noveikam šemė gėvenėmė, nes kou ons ęlgiesnis, tou mažiau beatrondam ęš anuo kou atsėmintėi. Pavėzdiou, pamieginkem atsėmintė kou daugiau sava prabiegosės vaikėstės notėkėmu. Tik patīs rėškiausė tebūn ožsėlėkė atmintėis tinklūs. Vuo milijunā anū, prasprūdė pru šiuo tinkla akis laukuon, lyg smolkės gorelės kažėn kor prapol, lėg anū ę nebūtom bovėi.

Paskaičiavos, ka metūs nogėvenam 365 dėinas ę per anas somėrkėiuojem 31 so posė milijuna akėmėrku, ta par dešėmti metu ta soma dešėmteriuopā padėdie. Toliaud nebapsėmuok skaičoutė, nes skaitlios vės tėik pasėmes... Milijardā akimirku, vuo atsėmintė kāp ę nie kuo... Atsėmėnam vuos milijunėnė dala sava bovusiu patėrėmu.

Ta kas gal truopnė paaiškintė, kam esam ęš nežėnė kos atgrūstė i šiuo planeta? Negi tik tam, ka karto so kėtās žėnduolės, paukštės, vabzdės, augmėnėjė, baciluoms bei bakterijuomis veistomemies ont šiuos žemės ę paskiau anou sava palaikās patreštomem?

Mūsa gėvenėms musintās būto ketorgobā puikiesnis, je mums pavėktom ęgėvendintė vėsus planuojemus somanėmus ę truoškėmus. Bet, kāp bebūtom gailo, pagrindinis Būtėis variklis

laikuos kėtokiui nei Niutuona diesniu. Ons sokas tik varuoms nesėbėngontiū konfliktu. Net mažė vaikā, žaisdamė smiltiu diežie, nepasėdalėj zabuovelė ar terėtuorėjė.

Tas, kuo nuor vaikā, tas nepatink tievams ė ontrėp... Kas vīrams, tas erzėn muotrėškas, ė ontrėp... Net ė dornelės vėštelės kert viena kėtā par skiauterė, karto lesdamas ėš tuos patiuos so kaupo grūdu prėbertuos lesīklas a besėkapstīdamas tamė patemė miešlīnė, kor raituos gīvs biosos rėibiū slėikū. Protingās savi laikontius veikiejus stom i nevilti „tretiūju bruoliu svajuonės, vuo keistuolems ė svajuoklems omžio trumpėn kvadratinis „normaliūju“ pragmatizmos.

Kou tas galiptom reikštė?.. A tou, ka omžėna atilsi Darvėna „užpėlėngouta“ gyvū būtībiu kuova ož teisė valuatėis pu saulė ĩr tuoki pat beprasmībė ė nelaimė, kāp ė pats mūsa ruopiniejęms ont žemės?

Kāp bebūtom gailo, mums gīvenėmė pasėtaik, ka nevīkės žuodis tik purpt ėš burnuos – ė ėšsprūst i laisvė, vuo paskiau pargrīžt ont mūsa galvuos ėštėsa biedū lavėna apsėkruovėi. Ėr dėltuo nieka negalem kaltintė, nes šaukštā, tuokės atvejės, senė jau bebūn pu pėitu atsėradėi – anū nei nolaižīsi, nei pu stalo pakiši.

Vuo kāp atruodītom pasaulis, je anamė gīvenou žmuonis netorietom lėižoviu ė temuokietom aba švėlpautė kāp paukštelė, arba mīkti, mūktė, miauktė a inkštė, kāp siekmingā tuokės arėjės atlėikt artmiausė pamėlėjantā ketorkuojė?

Kėik kartās nedaug žmuogou terėk, ka pasėjstom laimings. Ė tėkrā, ka pavuožuoji, – vėsas mūsa biedas, vėsė rūpesnė ė pėktomā, vėsas krizės kėlst diel paprastiausės priežastėis – nemuokam pasėdžiaugtė mažuoms apvaizdas duovėnuoms, katras kuožna dėina gaunam.

Tėk paveiziek i dongo – ten tau duovėnū atsiunt debesieli, ar nepasakuomā gražė pamaliavuota saulieleidi. Vuo kuoki palaima ė palėngviejėms apjem širdi tumet, kumet ėlgā mūčėjės kėrkšnie ėsėtaisės karbunkols jem ė pratrūkst, aba kumet pu keliū bemėigiu naktū bei bepruotėšku deinū praein dontėis skausmos... Krūtinie maršā praded grajītė ė tumet, kumet pu keliū mienesiu ėš gipsa ėšjemam onkstiau solaužīta kuojė a ronka... Daug nuostabiū ė nepakartuojemu dalīkieliu mumis līd nu pat pėrmuosės pu ožgėmėma dėinuos ligi pat bovėma pu saulė dienū pabonguos. Bet kažėn dėlkuo mes anū nepamatuom, arba abejingā numuojem i anus ronka... O vėituo džiaugėmuos tėkrās dalīkās gviešamuos luoterėjuo ėšluoštė milijona verties auksa pouda, katras sava verbalėnė reikšmė droušė gal līgoutėis so rėnuolo...